

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A.G. i G.F.
przeciwko Gminie W. i A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Gminy W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powodów od pozwanej Gminy W. w częściach równych kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego

powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 58 § 1 i 3 k.c. wywodzonego z niezastosowania art. 7 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych i przyjęcia, że umowa cesji przyszłej wierzytelności wynagrodzenia umownego do określonej kwoty, zawarta pomiędzy wykonawcą a podwykonawcą, była ważna i nie prowadziła do zmiany podmiotowej po stronie wykonawcy.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo po pierwsze istnieją w doktrynie rozbieżne stanowiska co do dopuszczalności zmian podmiotowych po stronie wykonawcy na etapie realizacji zamówienia, po drugie nie ma wątpliwości, że zamawiający nie zastrzegł osobistego spełnienia części świadczenia w granicach określonych w art. 36 ust. 2 p.z.p., co umożliwiło posłużenie się podwykonawcą w celu wykonania całości zamówienia, a po trzecie wskazane orzeczenia zarówno Sądu Najwyższego jak i Krajowej Izby Odwoławczej dotyczą innych sytuacji faktycznych - przekazania umową cesji wszystkich obowiązków z umowy zawartej w trybie

zamówień publicznych lub etapu odwołań od ogłoszenia wyniku postępowania o udzielenie zamówienia i wyboru konkretnej oferty. W świetle motywów Sądu drugiej instancji w aspekcie braku skutku zmian podmiotowych w wyniku zawarcia umowy cesji wierzytelności przysługującej na zabezpieczenie roszczeń podwykonawcy, twierdzenia skarżących nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia wskazanym przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).